

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/126/2018
Identifikačné číslo spisu: 3815219401
Dátum vydania rozhodnutia: 30.05.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:3815219401.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu U. F., trvalým pobytom v F., proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, IČO: 00 166 073, o zaplatenie 7 000 €, vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 13C/384/2015, o dovolaní žalovanej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 28. februára 2018 sp. zn. 6Co/454/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej aj „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 02. novembra 2016 č.k. 13C/384/2015-63 prvým výrokom uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1 000 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Druhým výrokom žalobu vo zvyšku zamietol, a tretím výrokom žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia poukázal na § 3 ods. 1 a ods. 2, § 8 ods. 5 a ods. 6 písm. a/, § 15 ods. 1, § 16 ods. 4, § 17 ods. 1 a ods. 2, § 25 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci v znení neskorších predpisov. Súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch za neoprávnenú väzbu, je čiastočne dôvodná. Mal za to, že žalobca si väzbu zaviniť sám, ale len do času, kým nebolo vykonaným dokazovaním objektívne zistené, že poškodená trpí duševnou poruchou. Žalobca svojim správaním dal príčinu k obavám, ktoré boli dôvodom väzby a jej pokračovania iba čiastočne, a to pre skutky, za ktoré bol postihnutý v priestupkovom konaní. Oslobodenie žalobcu spod obžaloby v trestnom konaní vedenom na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 2 T 174/2013 znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo, a vyšla tak najavo i nezákonnosť väzby žalobcu, ako prostriedku, ktorý mal viesť k vyšetrovaniu údajnej trestnej činnosti. Obmedzenie osobnej slobody žalobcu tak nebolo dôvodné. Poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 554/2004, podľa ktorého každé trestné konanie a v rámci neho i väzba, negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého je síce do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia treba prihliadať ako na nevinného, avšak samotný fakt, v danom prípade väzby

v rámci trestného konania, je záťažou pre každého obvineného. Súd dospel k záveru, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú žalobcovi väzbou, ktorá je s poukazom na výsledok trestného konania nezákonná, nedá sa odčiniť, a preto má nárok na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Nemajetkovú ujmu (morálnu ujmu), ktorá mu bola v dôsledku väzby spôsobená na nehmotných hodnotách (česť, dôstojnosť, dobrá povesť), ale i hodnotách, ktoré sa premietajú i v jeho vnútornom živote - sloboda pohybu, narušenie súkromného života, a teda i v určitej izolácii, keď prežíval stavy úzkosti, neistoty, strachu, bezmocnosti, nie je možné uspokojiť inak ako v peniazoch. Život žalobcu v príčinnej súvislosti s väzbou bol a sčasti aj zostal ovplyvnený. Súd na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že náhrada nemajetkovej ujmy patrí žalobcovi len za časť výkonu väzby, a to od hlavného pojednávania uskutočneného v trestnom konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 174/2013 dňa 13. novembra 2013 do vyhlásenia oslobodzujúceho rozsudku a uznesení o okamžitom prepustení z väzby na slobodu zo 04. decembra 2013. Súd žalobe vyhovel čiastočne a žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi 1 000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy. O trovách konania rozhodol podľa § 257 CSP. Proti uvedenému rozhodnutiu súdu prvej inštancie podala odvolanie žalovaná.

2. Krajský súd v Trenčíne uznesením z 13. marca 2017 sp. zn. 6Co/585/2016 odvolanie žalovanej odmietol (§ 386 písm. a/ CSP) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že žalovaná prevzala rozsudok súdu prvej inštancie 11. novembra 2016 (elektronicky). Zákonná lehota na podanie odvolania jej začala plynúť 12. novembra 2016 a posledný deň lehoty na podanie odvolania pripadol v zmysle § 121 ods. 4 CSP na pondelok 28. novembra 2016. Žalovaná podala odvolanie na poštovú prepravu 30. novembra 2016, teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na jeho podanie. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 v spojení s § 255 CSP. Proti uvedenému uzneseniu podala dovolanie žalovaná.

3. Okresný súd Prievidza uznesením z 20. júna 2017 č.k. 13C/384/2015-103 prvým výrokom návrh žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania (proti rozsudku súdu prvej inštancie) zo 17. februára 2017 zamietol, a zároveň vyzval žalovanú na doplnenie podaného dovolania v lehote 10 dní od doručenia uznesenia. V súvislosti s návrhom žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty poukázal na ustanovenia § 117 a 122 CSP. Uviedol, že návrh na odpustenie zmeškania lehoty je potrebné podať zároveň so zmeškaným úkonom v lehote 15 dní po odpadnutí prekážky. Keďže v danom prípade k návrhu zmeškaný úkon pripojený nebol, súd nemal za splnené zákonné podmienky pre odpustenie zmeškania lehoty, a preto návrh žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania zamietol.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 25. októbra 2017 sp. zn. 5 Cdo 96/2017 uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 13. marca 2017 sp. zn. 6Co/585/2016 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1 CSP a § 450 CSP). Dospel k záveru, že odvolací súd neprávny postupom znemožnil žalovanej, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Uviedol, že v čase rozhodovania odvolacieho súdu návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania nebol súčasťou spisu, nebol ani podkladom pre rozhodnutie o odmietnutí odvolania ako oneskorene podaného, odvolací súd naň nemohol prihliadnuť a ani sa k nemu v odôvodnení rozhodnutia vyjadriť. V dôsledku pochybenia súdu prvej inštancie odvolací súd rozhodol o odvolaní skôr, než bolo súdom prvej inštancie rozhodnuté o návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd tak v čase svojho rozhodovania nemal splnené podmienky pre odmietnutie odvolania z dôvodu jeho oneskorenosti. Týmto procesným postupom bolo žalovanej znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva domáhať sa odpustenia zmeškania odvolacej lehoty v zmysle § 122 CSP a mal v konečnom dôsledku za následok odmietnutie jej odvolania bez meritórneho pojednania.

5. Krajský súd v Trenčíne (po zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie) uznesením z 28. februára 2018 sp. zn. 6Co/454/2017 odvolanie žalovanej odmietol (§ 386 písm. a/ CSP) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení poukázal na ustanovenie § 121 a § 362 CSP. Uviedol, že Okresný súd Prievidza uznesením z 20. júna 2017 č.k. 13C/384/2015-103 návrh žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania zamietol, pričom uvedené uznesenie nadobudlo

právoplatnosť 26. júna 2017. Dospel k záveru, že žalovaná nepodala v danej veci odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie včas. Žalovaná v prejednávanej veci prevzala rozsudok súdu prvej inštancie 11. novembra 2016 (elektronicky č.l. 63 spisu) a odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie podala na pošte 30. novembra 2016. Keďže žalovaná prevzala rozsudok súdu prvej inštancie 11. novembra 2016, zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania jej začala plynúť 12. novembra 2016 a posledný deň lehoty na podanie odvolania pripadol v zmysle § 121 ods. 4 CSP na pondelok 28. novembra 2016. Žalovaná podala odvolanie na poštovú prepravu 30. novembra 2016, teda po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na jeho podanie. O trovách odvolacieho konania rozhodol v zmysle § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 CSP.

6. Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná (ďalej aj „dovolateľka“). Prípustnosť a dôvodnosť dovolania odôvodnila ustanovením § 420 písm. f/ CSP. Mala za to, že z dôvodu nesprávneho postupu (a následne aj rozhodovania) súdu prvej inštancie o návrhu žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania a následne aj odvolacieho súdu o odmietnutí odvolania došlo nepochybne k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý proces. Poukázala, že v návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania (a aj v následne podanom dovolaní a vyjadrení v dovolacom konaní) uviedla, že 30. novembra 2016 podala na poštovú prepravu odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý bol žalovanej doručovaný elektronicky, do elektronickej schránky v zmysle zákona o e-Governmente. V danom čase mala žalovaná za to, že odvolanie podala včas, nakoľko aj elektronický systém vykazoval doručenie napádaného rozsudku 15. novembra 2016 (t. z. odvolanie považovala za podané v posledný deň zákonnej 15-dňovej lehoty). O oneskorenom podaní odvolania sa dozvedela až 13. februára 2017 v súvislosti s paušálnym preverovaním včasnosti doručenia podaní žalovanej súdom, nakoľko v tom čase bol identifikovaný problém súvisiaci s elektronicky doručovanými dokumentmi, pri ktorých sa čas doručenia žalovanej vykazovaný v jej elektronickej systéme nezhodoval s časom doručenia vykazovaným v elektronickej systéme odosielateľa dokumentu. Vzápätí žalovaná podala na súd prvej inštancie návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Odvolací súd s poukazom na právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, opätovne odvolanie žalovanej posúdil ako oneskorene podané, pričom ani len nezvážil možnosť, že súd prvej inštancie uvedeným rozhodnutím nerozhodol správne. Uviedla, že sa nemôže stotožniť s postupom, ktorý súd prvej inštancie ako aj odvolací súd v danej veci zvolili a rovnako sa nemôže stotožniť ani s právnym posúdením, ktoré vo vzťahu k zamietnutiu návrhu žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, resp. k odmietnutiu odvolania, žalovanej poskytli. Mala za to, že rozhodnutie o zamietnutí zmeškania lehoty na podanie odvolania je v rozpore s podstatou inštitútu odpustenia zmeškania lehoty, ako aj so základnými zásadami logiky. Súd prvej inštancie nemohol zamietnuť tento návrh z dôvodu, že žalovaná k samotnému návrhu odvolanie nepripojila, keď odvolanie bolo podané skôr a súdu prvej inštancie nič nebránilo pristúpiť k posúdeniu samotného odôvodnenia návrhu na odpustenie zmeškania lehoty. Odvolací súd po zrušení uznesenia najvyšším súdom opätovne rozhodol o odmietnutí odvolania žalovanej, z dôvodu existencie právoplatného uznesenia o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania. Postup odvolacieho súdu, ktorý opakovane odvolanie žalovanej odmietol ako oneskorene podané odkazujúc na zjavne nezákonné uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu na odpustenie zmeškania lehoty, žalovaná vnímala ako extrémne formalistický a odnímajúci právo žalovanej na spravodlivé súdne konanie. Žiadala napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a rozhodnutie. Zároveň žiadala, aby zrušil aj nadväzujúce a vecne súvisiace uznesenie súdu prvej inštancie, ktorým zamietol návrh žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania.

7. Žalobca sa k dovolaniu písomne vyjadril, pričom postup žalovanej, ktorým podáva tretíkrát dovolanie považoval za nespravodlivý. tretíkrát odvolanie považoval za nespravodlivý.

8. K dovolaniu žalovanej proti vyššie uvedenému uzneseniu odvolacieho súdu (bod 5) najvyšší súd uvádza nasledovné:

9. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej ako „dovolací súd“ alebo „najvyšší súd“) ako súd dovolací

[§ 35 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“)], po zistení, že dovolanie podala strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s § 429 ods. 2 písm. b/ CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP), preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP). Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) dovolací súd uvádza nasledovné:

10. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

11. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

12. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

13. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

14. Najvyšší súd už v judikátoch R 23/1994 a R 4/2003 (ďalej v rozhodnutiach najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 41/2000, 2 Cdo 119/2004, 3 Cdo 108/2004, 3 Cdo 231/2008, 4 Cdo 20/2001, 5 Cdo 434/2012, 6 Cdo 107/2012, 7 Cdo 142/2013, 3 Cdo 98/2015) vydaných do 30. júna 2016 považoval za prípad odňatia možnosti konať pred súdom postup súdu, ktorý sa z určitého dôvodu odmietol zaoberať meritom veci (odmietol podanie alebo konanie zastavil alebo odvolací súd odmietol odvolanie), hoci procesné predpoklady pre taký postup neboli dané.

15. So zreteľom na uvedené dovolací súd skúmal, či odmietnutie odvolania žalovanej odvolacím súdom vykazovalo znaky procesného postupu znemožňujúceho strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

16. Podľa § 362 ods. 1 CSP odvolanie sa podáva v lehote 15 dní od doručenia rozhodnutia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

17. Podľa 125 ods. 1 a 2 CSP podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa

neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

18. Podľa § 121 ods. 1 až 5 CSP lehota podľa tohto zákona môže byť určená podľa hodín, dní, týždňov, mesiacov a rokov. Do plynutia lehoty určenej podľa dní sa nezapočítava deň, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty. Lehoty určené podľa týždňov, mesiacov alebo rokov sa končia uplynutím toho dňa, ktorý sa svojím označením zhoduje s dňom, keď nastala skutočnosť určujúca začiatok lehoty; ak ho v mesiaci niet, posledným dňom mesiaca. Ak koniec lehoty pripadne na sobotu alebo deň pracovného pokoja, je posledným dňom lehoty najbližší nasledujúci pracovný deň. Lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť; to platí aj vtedy, ak je podanie urobené elektronickými prostriedkami doručené súdu mimo pracovného času.

19. Podľa § 30 ods. 1 až ods. 7 zákona č. 305/2013 Z.z. o e- Governmente (v znení účinnom v čase doručovania písomnosti, t.j. do 31. októbra 2017) elektronickou doručenkou sa rozumie elektronický dokument obsahujúci údaje o dni, hodine, minúte a sekunde elektronického doručenia, identifikátor osoby prijímateľa, identifikátor osoby odosielateľa a identifikáciu elektronickej úradnej správy a elektronických dokumentov, ktoré sa elektronicky doručujú; identifikácia elektronickej úradnej správy a elektronických dokumentov musí zabezpečiť vytvorenie logickej väzby na túto správu a dokumenty, ktoré obsahuje. Ak je adresátom orgán verejnej moci, elektronickú doručenkou vytvára a potvrdzuje elektronická podateľňa tohto orgánu. Ak adresátom nie je orgán verejnej moci, elektronickú doručenkou vytvára automatizovaným spôsobom modul elektronického doručovania a správca modulu elektronických schránok prostredníctvom modulu elektronických schránok zabezpečuje, aby ju mal prijímateľ pri preberaní doručovaného elektronického dokumentu vždy pred jeho sprístupnením k dispozícii a bol povinný ju potvrdiť. Prijímateľ potvrdzuje elektronickú doručenkou prostredníctvom funkcie určenej na tento účel. Elektronická doručenka sa zasiela do elektronickej schránky odosielateľa príslušnej elektronickej úradnej správy, ktorej doručenie elektronická doručenka potvrdzuje, a to aj, ak táto elektronická schránka nie je aktivovaná; to neplatí, ak odosielateľ nie je známy alebo ak nemá zriadenú elektronickú schránku. Údaje uvedené v elektronickej doručenke, ktorá bola potvrdená podľa odseku 3, sa považujú za pravdivé, kým nie je preukázaný opak. Elektronická doručenka sa vytvára a potvrdzuje pri každom elektronickom doručení, pričom ak nejde o doručenie do vlastných rúk, vytvára a potvrdzuje sa podľa odseku 2 automatizovane, keď nastane moment doručenia podľa § 32 ods. 5. Orgán verejnej moci je povinný prijímať elektronicky doručované elektronické úradné správy každodenne.

20. Podľa § 32 ods. 5 zákona o e-Governmente elektronická úradná správa, vrátane všetkých elektronických dokumentov, sa považuje za doručeníu, a/ ak je adresátom orgán verejnej moci, uložením elektronickej úradnej správy, b/ ak nie je adresátom orgán verejnej moci a doručuje sa do vlastných rúk, dňom, hodinou, minútou a sekundou uvedenými na elektronickej doručenke alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel, c/ ak nie je adresátom orgán verejnej moci a nedoručuje sa do vlastných rúk, deň bezprostredne nasledujúci po uložení elektronickej úradnej správy.

21. Z obsahu spisu vyplýva, že súd prvej inštancie doručoval rozsudok žalovanej elektronicke do elektronickej schránky. V spise sa nachádza doručenka (č.l. 67 spisu), preukazujúca doručenie rozsudku súdu prvej inštancie žalovanej dňa 11. novembra 2016, ktorej údaje sa považujú za pravdivé, pokiaľ nie je preukázaný opak. Z uvedenej doručeny je tak zrejmé, že žalovaná prevzala rozsudok súdu prvej inštancie 11. novembra 2016. Lehota na podanie odvolania začala plynúť 12. novembra 2016, keďže koniec lehoty pripadol na sobotu 26. novembra 2016, posledný deň lehoty na podanie odvolania tak pripadol v zmysle § 121 ods. 4 CSP na najbližší nasledujúci pracovný deň, pondelok 28. novembra 2016. Z obsahu spisu vyplýva, že odvolanie žalovanej proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané na poštovú prepravu 30. novembra 2016 (viď obálka nachádzajúca sa na č.l. 76 spisu), t.j. po uplynutí zákonom stanovenej 15-dňovej lehoty na jeho podanie.

22. Následne (po podaní odvolania) žalovaná podala na súde prvej inštancie návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania, v ktorom uviedla, že dôvodom zmeškania lehoty na podanie

odvolania je technická chyba v elektronickom systéme pri elektronickom doručovaní rozsudku v zmysle zákona o e - governmente, keď bola v domnení, že rozsudok jej bol doručený až 15. novembra 2016. Žalovaná nerozporovala dátum doručenia jej rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď poukazovala na technickú chybu a nesprávne evidovanie doručenia rozsudku súdu prvej inštancie až 15. novembra 2015. Súd prvej inštancie uznesením z 20. júna 2017 č.k. 13C/384/2015-103 prvým výrokom návrh žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania zo 17. februára 2017 zamietol. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 26. júna 2017.

23. Dovolací súd považuje za potrebné uviesť, že pokiaľ v dovolaní proti uzneseniu odvolacieho súdu žalovaná namietala aj nesprávne právne závery rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí jej návrhu na odpustenie zmeškania lehoty, dovolací súd sa týmito námietkami nemohol zaoberať, nakoľko boli vznesené vo vzťahu k rozhodnutiu súdu prvej inštancie, ktoré nebolo predmetom dovolacieho prieskumu, resp. napadnuté mimoriadnym opravným prostriedkom.

24. Keďže žalovaná podala odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie oneskorene a súd prvej inštancie právoplatne uznesením zamietol návrh žalovanej na odpustenie zmeškania lehoty na jeho podanie, dovolací súd dospel k záveru, že postupom, ktorým odvolací súd odmietol odvolanie žalovanej ako oneskorene podané, nedošlo k porušeniu práva žalovanej na spravodlivý súdny proces. Dovolanie žalovanej tak nie je v zmysle § 420 písm. f/ CSP prípustné. Dovolací súd poznamenáva, že v prejednávanej veci by sa dalo uvažovať o relevantnosti skutkových tvrdení žalovanej ohľadom inej doby doručenia rozhodnutia súdu prvej inštancie z 02. novembra 2016 č.k. 13C/384/2015-63, ak by žalovaná tieto svoje tvrdenia akýmkoľvek vierohodným spôsobom preukázala. K tomu však nedošlo a jej námietky zostali iba v rovine tvrdenia.

25. V danom prípade prípustnosť dovolania žalovanej nemožno vyvodiť z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, preto najvyšší súd dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné.

26. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi najvyšší súd náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo mu žiadne trovy nevznikli (por. R 72/2018).

27. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.